

Punčka pa se je samo čudila. Ni se dotaknila jedi. Župan, odborniki, županja in otroci so nemo zrlí v nenavadnega gosta.

»Saj to ni Velika noč!« je žalostno vzdihnila punčka iz lecta. »Nobenih cvetic, ne veselih obrazov — same gole, puste stene!«

Tedaj je stopil k mizi eden izmed županovih odbornikov. Ponižno se je priklonil in dejal:

»Povabim te k nam, punčka, če ti je prav! Moja žena in otroci te bodo z veseljem sprejeli. Pri nas imamo dosti cvetja.«

Župan je branil punčki; ker pa se ji ni hotel zameriti, je pustil, da jo je vzel seboj občinski mož.

V revni, preprosti sobici je sedela njegova žena z otroci. Še prošcije se niso mogli udeležiti. Ker niso imeli prazničnih oblek. Na belo pogrjnjeni mizi je bil en sam kolač iz črne moke. Ni bilo ne gnjati, ne piruhov in ne pomaranč. Toda vsa soba je duhtela od pomladanskih cvetic. Na mizi je stal kozarec s šopkom vijolic, zvončki so bingljali po oknih, še stene so bile okrašene s cveticami. S smehljajočimi obrazi so obkolili otroci punčko iz lecta, posedli so okrog nje za mizo, mati pa je prijazno odrezala kos kolača in ga ponudila punčki.

»Z drugim ti ne morem postreči. Taka je naša Velika noč!«

Punčka se je zadovoljno smehljala.

»Ah, kako lepo! To je Velika noč, o kateri sem sanjala! Kar pri vas ostanem!«

Zapela je pesemco, da so se vsem tajala srca. Še Groga, ki je prisluškoval ob stehi, si je od ginjenja utrnil solzo.

Drugo jutro — bila je velikonočna nedelja — pa punčke ni bilo nikjer. Vseповsod so jo iskali otroci, pregledali so vse sobe, a punčke ni bilo. Izginila je bila čez noč.

Ko so se otroci ozrli na mizo, se je ta šibila od raznih velikonočnih dobrot. Potice so bile tam, pecivo, gnjati, piruhi in celi kupi pomaranč. Punčka iz lecta je čudežno blagoslovila mizo in pripravila revni družini najsrečnejše praznike...

Tako približno je pravil branjevec Groga. In njemu, mislim, že smemo verjeti; mar ne?

KDO LOVI?

DANILO GORINŠEK

Sonce miče:
Ne domov!
Travnik kliče:
Brž na lov!

Ti si mačka,
jaz sem miš,
jaz bom béžal,
ti loviš!